

Zummal ütles Adama wasto: „omma palle
higgi sees pead sa leiha söma, senni kui sa
mullaks saad.“

Süta südda hinge önn,
Sedda püa, sedda hoia!
Mis sel ilma warrast on,
Kelle hing ei rahho leia?
Keeldud äsja himmustus,
On kui üsfi hammustus.

3. Rain ja Abel.

Kui sa head teed, siis saad sa an-
deks; agga kui sa ei te head, siis
maggab patt ukse ees, ja temma
himmo kätib so peal: agga sinna
pead temma ülle wallitsema.

1 Mos. 4, 7.

Esimesed innimesed toitsid endid linno-
aiamise, karjapiddamise ja põlloharrimisega.
Rain, Adama wannem poeg, harris maad;
Abel, temma teine poeg, piddas kärja. Wen-
naksed wiisid möllemad ühhel päwal Jesan-
dale ohwrit ehk melehead, sest et neil päiwil

sellega näitafid ja tunnistasid, et innimene
Zummala kää alla ennast peab allandama,
ja kõige hea eest tedda tännama. Rain oh-
werdas Zummalale ommast leifusest uudset,
ja Abel ommast karjast wårsket. Agga et
Zummal sureste innimeste wäljapooltste
teggude peale ei wata, waid kõigeennamiste
nende mele ja süddame peale, ja mis seält
wäljatulleswad: siis piddi ka wagga Abeli
ohwer temma melest ennam maksma, kui
nukra ja kaddeda Raini ohwer. Kui nüüd
Rain sedda märkas, süttis wiikka temma
süddames, läks koghhe wénna peale, ja löi
tedda mahha. Kaddedus ja wiikka sünnita-
sid jo esimeses innimeste perrekondas ma
peal sedda hirmsat tööd, et wend omma
wénna ärratappis.

Et küll ükski hing sedda ei teädnud, mis
jubbedat tööd Rain olli teinud; siis olli om-
meti Zummala ees, kes kõik näab ja teab,
temma sü awwalik. Rain kulis ka pea Zum-
mala heält, mis ütles: „kus so wend Abel?
Mis sa olled teinud? Sinno wénna werri